

ostrovny Dalmácie a KOLOLOD'

Chvíli šlapat a chvíli plout

UŽ JE TO PÁR LET, KDY NÁM S PARTNERKOU, TUŠÍM PRÁVĚ NA STRÁNKÁCH ČASOPISU, KTERÝ MÁTE PRÁVĚ TEĎ OTEVŘENÝ, PADLA DO OKA ZAJÍMAVÁ KOMBINACE NA DOVOLENOU – PLAVBA LODÍ PO JADRANU SE ZÁZEMÍM V JEJÍCH KAJUTÁCH A K TOMU JÍZDY NA KOLECH PO OSTROVECH. KAŽDÝ DEN JINDE, KAŽDÝ DEN NOVÁ TRASA, A NAVÍC TA ROMANTIKA!

Od té doby jsem ojel nespočet řetězů, kazet i plášťů, za sebou nechal tisíce kilometrů v sedle i několik původně životních partnerek, až najednou – skoro nečekaně – se mi nápad na absolvování téhle dovolené povedlo zrealizovat a loni v druhé půli září jsme zamířili na jih. V období pro podobný podnik takřka ideálním.

Většinu svých kolodovolených si plánuji sám a starám se prakticky o vše od místa přes výběr tras, ubytování a dopravu, tentokrát vyzkouším něco zcela jiného. Předem mohu říci, že jsem nelitoval. Vše bylo organizováno do posledního detailu, náš zájezd zahrnoval i dopravu, což mi po předloňském téměř usnutí za volantem „expedičního“ vozu v Alpách po několikahodinové noční jízdě celkem vyhovovalo.

Nalodit!

Odpoledne se v Brně nalodujeme na palubu luxusních autobusů a naše kola míří do velkých speciálních přívěsů za nimi. Cesta je dlouhá, poměrně pohodlná a s možností občerstvení. Pro mne, který naposledy tímto směrem jel před válkou, pak překvapivá i novými hladkými silnicemi, jež putování proti době na sklonku reálného socialismu neuvěřitelně zrychlí.

V sobotu ráno nás vyloďují autobusy v Bašce Vodě, přesouváme se k lodím kotvícím u mola a průvodci se s námi seznamují. Rozdělujeme se k jednotlivým lodím, z nichž proudí ti, co mají po dovolené, nalodí se naše věci. Průvodci nás šikovně zapojí do nakládacího procesu, vytvoříme lidský řetěz a kola putují na horní palubu lodě kotvící u mola a přes paluby dalších lodí přiřazených k sobě až na tu pravou, na tu „našu“. Do odplutí zbývá půl dne, a tak se můžeme projít po městě či si zaplavat v moři. Neobvyklá dovolená s kolem začíná příjemně.

Shodou okolností mezi průvodci potkávám kamaráda, kterého znám z akcí na kolech, ale léta jsem jej neviděl, ten se zná zas s naším průvodcem, a tak zjistím, že mám štěstí. Zdenek, náš

průvodce, totiž celý tenhle systém kololodí vymyslel, takže se dozvím pár zajímavostí. A navíc zná ostrovy jako své boty, a proto i typy na výlety jsou nejlepší.

Začátky i současnost

Dozvídám se, že Zdenek byl poprvé v Chorvatsku krátce po revoluci a na jednu z lodí jej pozvali náhodní známí z Holandska. Jenže tehdy měli majitelé lodí prý a neměli moc zájem o novou klientelu z Česka. Avšak přišla válka a po ní kapitán jedné z lodí sám kontaktoval Zdenka – a už vše jelo. Zdenek přidal kola, což původně také kapitáni odmítali, kolo a loď, to je jako loď s křídly, říkali

– ale nakonec se ukázalo, že to byl výborný nápad a v dnešní době brázdí Jadran v sezóně mnoho lidí s bicykly.

Existuje několik tras, po kterých loď vyráží, a kombinují se různé ostrovy, takže i několik let po sobě můžete objevovat zcela nová místa. My zvolili variantu, která poskytl více terénních možností než většina ostatních.

Největší námořní vzdálenost byla mezi Baškou a ostrovem Korčula, proto jsme na ni vyrazili hned první den, ač původně měl být směr plavby opačný. Jak ale věštecky prohlásil Zdenek, kdo ví, jaké může být počasí poslední den, a dnes je krásně.

Lodě se odlepily od mola a zaměřily ke svým cílům. Brzo se již pohupujeme mezi ostrovy a sledujeme pro suchozemce zcela nezvyklou podívanou. Vzdálili jsme se kontinentu a kolem jen občas zahlédneme jachtu či malou loďku, občas v dáli pak obří trajekt Jadrolinija. Ty potkáme během týdne často, zajišťují dopravu mezi ostrovy jako u nás autobusy.

kotviště první – KORČULA

Plavba je příjemná, slunce má stále sílu a před vjezdem do přístavu na Korčule loď

ještě zastaví a my se můžeme vykoupat. Pak už za slídicího šera vplouváme do přístavu. Na palubě nám posádka zatím připravuje večeři (jídlo bylo po celou dobu naprosto úžasné) a po ní se ti, kdo mají zájem, jdou projít kouzelným nočním městečkem ozářeným světly tak, že to skoro působí jako kýč.

Kabiny jsou na lodi poněkud těsnější, ale za jemného houpání po procházce rychle usínáme. Ráno nás vítá nádherným rozbřeskem – opět bude krásně. Snídaně nás čeká na zadní palubě, bohatá a s možností připravit si svačtinu na den. Při jídle nám každý den průvodce rozdá barevné fotokopie map a podá výklad, kudy nejlépe jet. Většinou dává jednu trasu, ke které přidává možné terénní odbočky či prodloužení, doporučí, kde se najíst a podobně. Loď na nás bude čekat na druhém konci ostrova, kdo by se trasy bál, může přejet na její palubu a projet se jen v okolí cíle nebo třeba kolo vůbec nepoužít.

Na lodi je nás ani ne 20 cyklistů, odjíždíme postupně většinou po doporučené trase. Ta se táhne podél pobřeží, aby po asi deseti kilometrech zahrnula ostře doleva do prudkého kopce. Okamžitě zjišťuji, že ježdění po ostrovech není jen rovinná zábava. Na hřeben ostrova to je dobře tři kilometry ostrým stoupáním po úzké silničce, malý převodník si zde odslouží své. Na druhé straně pak hned rychle klesáme a kus se řítíme po okružní silnici spojující městečka na ostrovech. Sviští to mírně z kopce, po levici s čarokrásným výhledem na záliv a moře v dáli.

Zkoušíme i cesty v terénu podél silnice, ale většinou zjistíme, že nikam nevedou, tedy pro nás použitelně, nakonec tedy opět

využíváme úzkou silničku a na radu průvodce se zastavíme na ochutnávce vín (moc mi nesesnou, ale přiznám se, že nikde na ostrovech, jižní Morava je jižní Morava...), zato sýry tu mají prima.

Kol Petrova vrchu se protloukáme po úzkých silničkách, které se vinou mezi neko-nečnými vinicemi nahoru a pak zase dolů. Stále mne překvapuje, že v příkopu rostou kaktusy, při zastávce v pizzerii mi přes stůl leze pakobylka, ze sedla kola vidím moře a vzduch voní neznámými kraji. K tomu zastávka na chobotnicový salát – tahle dovolená se mi bude zřejmě líbit!

Závěr patřil asi nejlepšímu terénům. Nejdřív po makadamu podél pobřeží s vyhlídkou na malé ostrovy, pak opět terénem vzhůru a díky špatnému odbočení jsme našli nádhernou, ale náročnou cestu vysoko nad pobřežím, na závěr padající šterkovým sjezdem do Vela Luky. Což o to, my dva na fullech si to užili, ale ostatní, co jeli s námi, měli pevná kola a dorazili o mnoho později, včetně pána, který jednu zatáčku absolvoval v kotrmelcích, ale našťástí bez vážnějších zranění. Do přístavu jej odvezli ochotní domorodci autem a i kolo jsme dali dohromady. Průvodce „naši“ cestu dokonce neznal, ale příští rok už asi bude v jeho nabídce.

Noc trávíme na místě, na nábřeží si lze koupit místní skvělou zmrzlinu, projít se mezi loděmi ozářenými světly rozsvícených uliček anebo posedět po večeri na lodi, kde je k dispozici jak místní pivo, tak víno či nealko.

kotviště druhé – VIS

Zatímco pospáváme, posádka lodi již pracuje, kotva jde nahoru a v 6:30 hod naše loď opouští přístav. V osm nás čeká bohatá snídaně na palubě s výhledem na moře, které se třístí o příď naší lodě bojující s masou vod brání jí v plavbě. Po snídani je možnost opalovat se na lehátkách na horní palubě.

Vis je výrazný tím, že je nejvzdálenější od pobřeží z ostrovů Dalmácie, a právě proto na něm měl kryt a sídlo Tito za druhé světové války a později tu bylo velící centrum jugoslávské armády. Nahoře na kopcích je i z moře vidět horní část bunkrů zarytých do masívu ostrova.

Kolem deváté přistáváme v přístavu, vykládáme kola a tentokrát se dáváme na okružní cestu, loď zůstane zde. První část výletu má složitější variantu terénem nebo přímou po silnici vedoucí vnitrozemím. My bohužel volíme tu druhou – je to jeden z mých horších zážitků. Na cestě není moc provoz, ani stoupání není prudké, ale zato dlouhé. A hlavně – ježdění při pobřeží je skvělé, protože i v horku vás vzduch od moře ochladí i v prudkém slunci, ve vnitrozemí ale mají paprsky slunce přímý výhled na naše těla a dávají nám zabrat. Nahoru nad Komižu je

to fakt záběr, mám toho plné zuby. Bohužel stínu na téhle silničce moc neužijete.

Nepomáhá ani to, že po levici máme svěráčné stavení místního blázna, který si plot kráší podivnou výzdobou od reklamních cedulí přes různé figuríny a staré boty a další (prý je většinou neškodný), nebo výhledy na vinice či kapli pod vrcholem. Co nás probere, je to, že za kaplí se otevře nádherný výhled na Komižu, přístavní město kdysi sloužící jako základna pirátů.

Dolů vedou táhlé serpentiny mezi terasami vinic, rozparcelovanými zídkami nasucho poskládanými z kamenů. Vlevo je vidět kostel nad městem utopený mezi vinicemi, vpravo přístav, serpentiny jsou dokonale tvarované. Už mi otrnulo z dlouhého výjezdu a v zatáčkách si troufám dokonce předjíždět i auta.

V Komiži je opět možnost smočit se v moři, vedle řady ještěrek tu stojí za zhlédnutí také bývalý pirátský kostel. Architektura je obdobná jako i jinde na ostrovech, typické jsou především úzké uličky či promenáda kolem přístavu. A také všudypřítomní prodavači zmrzliny. Od Komiže jedeme opět do kopce, a to prudšího než před tím, ale silnice kopíruje pobřeží a najednou jako bychom měli natrénováno třikrát tolik co ráno. Jede se lépe, radostněji, tedy až do zatáčky, kde se seznámíme s místním přístupem ke krásám zdejší přírody – obří smetiště zaváží jedno z údolí padající dolů k moři a tvořící kdysi krásný záliv. Nyní se na hladině pohupují odpadky...

Ve chvíli, kdy se cesta odkloní do vnitrozemí, máme největší kopec za sebou. Potkáme dvě ženy na kolech, správně předpokládám, že jde o Češky z jiné lodi. Prohodíme pár vět a pokračujeme každý svým směrem. Volíme odbočky do terénu – jednak je tu k návštěvě Titova jeskyně, jeho sídlo z války (pěkný kopec) a naproti na dalším vrcholu opuštěný bunkr po jugoslávské svazové armádě (nic moc k vidění kromě spousty odpadu).

Terén je hodně náročný, cesty jsou většinou pokryty hlubokým šterkem a ten dá zabrat. Navíc mi v rychlé jízdě dává jasnou zprávu rána od zadního kola – prasklý drát. Léta se mi to nestane a během týdne je to na dvou kolech potřetí... (Naštěstí na lodi vše dávám druhý den do pořádku.) Po polních cestách se vymotáme do Podselje, cestou, kterou Eli najde dle mapy. Odměnou je krásná hospůdka a výborným občerstvením a místními specialitami. I když včera byly chobotnice lepší.

Pokračujeme po pobřeží ostrova. Je neuvěřitelné, kolik vláda investuje do místních silnic. Mnohé úseky úzkých rozbitých cest jsou již změněny na poměrně široké a dokonale hladké silnice z asfaltu. Nám sice víc vyhovují cesty rozbité, ale místní by asi na ostrovech neudržely, proto sem vláda investuje a domácí mají i daňové výhody. Přehoupneme se přes poslední kopce a sjedeme do Višiči Luky, kde nás čeká loď s večerí.

Praktické informace

najeto

68, 45, 0, 51, 60 a 50 km

charakter terénu

S ohledem na to, že začínáte u moře, mnohdy poměrně prudká a dlouhá stoupání. Skoro vše můžete jet po silnicích s mnohdy nečekaně dobrým povrchem, lze ale volit varianty terémem, hlavně po makadamu, písku a prachu, nechybí i náročnější sjezdy.

turistické zajímavosti

Kromě přírodních krás a architektury přístavů památky na Titovi partyzány a... vlastně skoro všechno je tady turistickou zajímavostí

doporučené kolo

Lze použít téměř jakékoli, i silnička by se užíla, je mnoho variant. Osobně bych preferoval spíš lehký univerzální full. Problém se sláným vzduchem na moři a životností součástek jsem vzhledem ke krátkému pobytu nezaznamenal.

kdy vyrazit

Nejlépe na jaře, v závěru léta a na podzim, kdy už není takové vedro a počasí je zpravidla pro jízdu na kole ideální. Obvykle je zde tepleji, více sluníčka a méně deště než ve stejné době u nás.

mapy

V září minulého roku byl problém sehnat jakékoliv mapy. V době našeho pobytu byly na lodi k dispozici sice kvalitní barevné kopie, avšak velmi nepřesné. Situace se ale razantně změnila. Společnost Geotour ve spolupráci s ing. Bohumilem Hájem, zakladatelem ShoCartu, vydala sadu čtyř map pokrývajících právě dalmatské ostrovy. Více o nich v rubrice Svět kol v tomto vydání Vela.

ceny

Zájezd je koncipovaný na devět dnů včetně dopravy z ČR a zpět. Cena začíná na 13 800 Kč a končí na 18 100 Kč dle typu zájezdu. Zahnuje ubytování na lodi, stravu a dopravu z ČR a zpět. Snížit ji lze o 2300 Kč, pokud se vydáte sami autem. To je ale spíše nevýhodné, protože je nutné přičíst také poplatek za parkování po dobu plavby. Zájezd lze objednat i pro uzavřenou skupinu.

vzdálenost z ČR

Brno-Baška Voda 936 km, Praha-Baška Voda 1138 km

absolvovali

Eliška Burešová a Dan Kovářik

ODPOČINKOVÝ DEN

Ráno po snídani odplouváme, ale od ostrova ještě nemíříme. Nejdřív nás na motorovém člunu dojde kapitán, který předvádí čerstvé ryby právě zakoupené na trhu pro naše hladové žaludky. O kus dál zamíříme do zátoky, kde je ukryta umělá jeskyně, kdysi kotviště válečných lodí, k tomu nám leccos řekne i člen naší posádky – jediný Srb mezi Chorvaty a kdysi velitel této základny. Protože ale měl chorvatskou manželku, odmítl se zúčastnit války a dodnes proto nesmí do Srbska, kde byl odsouzen. Kapitán lodi, Chorvat, zase před válkou byl řezníkem, ale těžké zranění jej donutilo změnit povolání. Není to jediná připomínka toho, co se tu

před pár lety dělo, i dodnes na ostrovech lze zahlédnout vypálená stavení.

Opouštíme Vis, domluvili jsme se, že dnes to bude bez kol. Proplétáme se mezi Ďábel-skými ostrovy a zakotvíme v jedné opuštěné zátoce. Všichni se koupou, sluní. Musím uznat, že nápad koupit potápěčské vybavení byl nápadem dobrým – plavu dlouho kolem lodí a lovim novým vodotěsným foťákem kouzelné fotky i videa zpod hladiny.

Většinou je k dispozici bohatá, spíše dvojitá snídaně a obdobně večeře, dnes ale posádka snížila ranní dávku a místo toho máme v tomto kouzelném prostředí zátoky s výhledem na Hvar oběd. Skoro mám z téhle dovolené dojem, že to je spíš válení než kolo,

ale zase proč se nepobavit a neužít tohoto prostředí?

K večeru přeplujeme na Hvar do stejnojmenného přístavu. Brzo se smráká a nad námi se v úbočí kopců v umělém osvětlení hrozivě tyčí středověká pevnost a kus nad ní i další pevnost Napoleonova.

kotviště třetí – HVAR

Tento ostrov mne osobně zaujal nejvíc. Po ránu se vydáváme úzkou silničkou „nad něj“. Ostře stoupáme a odbočíme k Napoleonově pevnosti, odkud je nádherný výhled zpět na přístav. Relativně nedávno tu byl požár, asi před třemi roky (požáry jsou tu ostatně celkem časté), a cestu tak lemují ohořelé pahýly.

Je však vidět, že zdejší příroda se s takovým problémem umí rychle vypořádat.

Dnešek nám nabízí asi nejvíc terénu z celého zájezdu. Od pevnosti jím lze jet skoro pořád (ale stejně tak i po silnici, pokud chcete, až do Grablje, kde se výborně občerstvíte v místní hospůdce, která poskytla útočiště většině našeho zájezdu). Zatímco ostatní volí silnici do průsmyku a sjezd k moři, my

míříme zvlněným terénem k nejvyššímu bodu ostrova – Sv. Nikolovi. Kolem je požárem holá pláň, a tak se do nás slunce opět může perfektně opřít. Ale já si užívám příjemného terénu s radostí. Závěrečné stoupání je opět na morálku a nakonec, asi 200 metrů, musíte pěšky, abyste se ocitli u kříže a kaple na vrcholu. Stačí obejít kruh snad deseti metrů a máte dokonalý 360° výhled na celý

ostrov. Na jedné straně padají skály rychle dolů stovky metrů k hladině moře třístíčího se o pobřežní skaliska a je vidět pár angličáků sunoucích se po pobřežní silnici, o pár metrů dál vidíte hřeben táhnoucí se do dáli, jinde náhorní planinu protkanou sítí cest mezi vinicemi a osamělými farmami, v dáli pak další průliv a linii Brače. Ne, to se nedá popsat, to se musí vidět!

Po načerpání obří porce pozitivní energie sedáme opět na kola a řítíme se po cestách, které jsme sledovali z vrcholu, dolů na náhorní planinu. Tady nás bohužel orientace zradí (značení tu žádné není, ale mnohé sporné křížovatky jsou značeny směrůvkami od cestovky, což pomáhá). Zajíždíme si, ale odměnou je to, že se proplétáme nespáleným borovým hájem. Správná cesta zamíří prашnými úseky mezi skalní masív, prosmýkne se soutěskou a zaříznuta od úbočí padá dolů k pobřeží. Od kol se zvedá prach, cesta klesá a my se jen tak blbě usmíváme naplnění dokonalým nejen bikerským zážitkem.

Ale ještě není konec. Přibude rozbitého asfaltu, pak silnic a dostaneme se na pobřeží, v Jelse sedneme v přístavu na lavičku, sledujeme pohupující se loď a poletující racky, samozřejmě se zmrzlinou v ruce.

Závěr nás vede po pobřežní silnici s výhledy na kotvící jachty, pak po prašné polní cestě jedeme starým řeckým katastrem (vinice tu dosud jsou uspořádány a rozděleny kamennými zídками tak, jak tomu bylo již v době helénské). Po šotolině míříme do Starého Gradu, cestou sezobneme pár fíků (nikoli maxipsů, ale plodů ze stromu) a na nábřeží najdeme naši loď. Po osprchování v kajutě jdeme na palubu na večeři a pak navštívíme místní vinný sklípek. Majitel je přítel našeho průvodce a přítel Česka (no, spíš Češek...) – další zajímavé zpestření.

kotviště čtvrté – BRAČ

Na náš poslední ostrov nás dopravila loď ráno. Vydáváme se podívat na Zlatnirat,

písečnou kosu měnící tvar podle směru příboje. Od ní už stoupáme na nejvyšší bod dalmatských ostrovů. Je to dlouhá cesta stále po asfaltu. Vyhozený rezavý sběr po pravici opět vydává známku Chorvatům za vztah k jejich krásné přírodě. Serpentina nás vedou snad deset kilometrů do kopců. S radostí zvolíme variantní trasu k místnímu letišti a dál po kamenitopísčítých cestách mezi políčky mírně z kopce opět pod pálicím sluncem.

Musím dát zapravdu průvodci – každý ostrov má výrazně jinou vůni. Včera to byla levandule, předtím výrazná vůně místních borovic, dnes je to zase trochu jiné, mám pocit, že je tu mnohem víc vůně pevniny než na vzdálenějších ostrovech... Zvláštní.

Spíše z kopce projedeme terénem až zpět na silnici, ta nás vede opět nahoru, odbočíme z hlavní a stoupáme spíše mírně mezi vzrostlými stromy, tedy i často kupodivu ve stínu, vzhůru. Kolem se pasou koně, přičemž někteří mají na krku zvonce, což mne dost překvapí. Stejně jako to, že najednou už jsme na Vidvě Goře – nejvyšším bodu ostrovů, 780 m n. m. Výhled zpět na přístav, z kterého jsme vyjeli, a na moře je zase nádherný, skály tu padají poměrně rychle dolů a kdesi hluboko vidíme i Zlatnirat. K dispozici je i restaurace, takže zhýčkanému turistovi nic nechybí.

Při návratu si vybíráme cestu terénem, poměrně obtížný sjezd po volných kamenech

mezi borovicemi s korunami, které popisují jako padáky. Vyjedeme ve vesnici, kde chvíli kufujeme, náladu nám ještě zvedne opuštěná vinice – je sice neudržovaná, ale hrozny chutnají skvěle (obdělávané vinice neradno navštívit bez zeptání se majitele, přece jen zbraní tu mezi lidmi je ještě dost...).

Bohužel zbytek cesty vede již převážně po asfaltu s výhledy na lomy na mramor (je pověstný již od starých Řeků) a dlouhým sjezdem před přístavem Milna, kde čeká loď.

kotviště páté – BRAČ II

Tentokrát zůstáváme na stejném ostrově, je také největší. Většinu trasy s námi jede průvodce Zdenek, a tak máme jednodušší orientaci. Chvilu stoupáme, pak nám ukáže nádherný sjezd dolů do zátoky s malým přístavem Bobovišca. Je to krásné tak, že se odvážu, až se málem uvážu do křoví s pěkně ostrými ostny. Dolů dojždím s krvácející rukou a jeden osten dokázal přerušit i můj žlutý gumový náramek Livestrong.

Další terénní vložka nás vede po štěrku k mostu France Josefa – náš osvětlený mocnář vládl kdysi i zde (u svatého Járy Cimrmana, před lety bychom vlastně byli ve stejném státi – ovšem na vysokém kole by to tu nebylo asi ono). Je to zvláštní, nyní skoro opuštěná cesta a kamenný most přes údolíčko.

Sjedeme na silnici a zamíříme podél pobřeží. Asfalt se tady střídá s přírodním podkladem, výhledy na hladinu jsou krásné, jen ten defekt Elis nemusela dávat... Od vody musíme v zátocce, kde je kuriozitou sladká voda ležící na hladině nad slanou podle toho, jak vyvěrá, do prudkého kopce, kus po silnici a po kufu nádherný až zabijácký sjezd štěrkem do přístavu Pučišca. Kličkování

jeho uličkami a přes schody je pak půvabnou tečkou nejen za dnešním ježděním.

Jdeme se vykoupat do moře a kapitán nám sdělí nepřijemnou zprávu. Jak na začátku pobytu řekl Zdenek, počasí tu mnohdy je nejisté. Nyní se naplňují jeho slova – blíží se bora, místní nebezpečná větrná bouře. Proto odjedeme do Bašky Vody již dnes a ne až ráno.

Odrážíme a ve tmě míříme přes úžinu k pevnině. Hučící vítr a bouřící moře vypadá děsivě. Sledujeme houstnoucí tmou, blížíci se pobřeží, podél kterého plujeme dál, vtipkujeme na téma, zde je dobré, že náš kapitán je původně řezník – a všichni nakonec rádi vidíme světla Bašky Vody, kde kotvíme a kde se sjíždí další a další lodě, mířící do přístavu jako kuřata ke kvočně.

Do domácího přístavu

Druhý den nás čeká to, co naše předchůdce před týdnem. Naše věci z lodí, do autobusu a půl dne na procházku městem, nebo – což volíme my a pár dalších – zájezd na nedalekou řeku Cetinu a rafty. Stojí to za to. Uvidíte místa, kde se točil Vinetou, skálu, ze které skočil (mimochodem z ní odmítl skočit i kaskadér a skákal místní chlapík, který si pak z vyprávění o tom, jak si zlomil dvě žebra, udělal živnost) a mnoho dalších krásných míst. Lodivodi jsou prima, doprava součástí a občerstvení skvělé (pozor na pálenku).

A pak? Pak už jen autobus a dlouhá cesta do Brna, které nás vítá chladným počasím. Zážitek to byl prima, a to nejen kvůli kolu. Kololoď nenabízí náročný sportovní biking (ale i tato varianta již v této destinaci existuje), ale směs exotiky, krásného ježdění na kole, nevšedních kulinařských zážitků, příjemných koupaček, netradičních plaveb a mnoha dalších přísad tvořících výsledně naprosto unikátní bikerské menu.

Daniel Kovářik

Foto: autor a Eliška Burešová